

Z tohoto přesného rozeznávání mezi započtením určitého období pro postup platový dle §u 50, odst. 3 služ. pragm. a započtením určitého období pro postup časový dle §u 51, posl. odst. služ. pragm. plyne, že započtení dle §u 50, odst. 3 neobsahuje ještě samo o sobě započtení téže doby dle § 51, posl. odst. služ. pragm. a že započtení v této poslední relaci musilo by se státi výslovně.

Toho však v daném případě není. St-li při jeho ustanovení ve státní službě započtena byla určitá služební doba pro postup do požitků X. hodn. tř. 3. stupně platového, tedy pro postup platový, nebylo však řečeno, že doba ta se mu započítává i do postupu časového dle §u 51, posl. odst. služ. pragm.

Za tohoto stavu nemůže st-l důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutí, jež vyšlo z téhož názoru, porušilo zákon, protože bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4870.

Lesnictví: Rozhodnutí o tom, má-li mýcení lesa býti povoleno nad míru pevným plánem stanovenou, je ponecháno volné úvaze úřadu (zák. č. 82/1918).

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 16.355.)

V ě c: Mikuláš P. v M. (adv. Dr. Egon Horner z Prahy) proti exposituře ministerstva zemědělství v Bratislavě o vykácení lesa.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo ve smyslu § 4 zák. č. 82/1918 Sb. povoleno, aby st-l na velkostatku v M. v revíru N. vykácel v holoseči jmenovitě určené porosty ve výměře 325.08 kat. jit. za podmínek 1. že vykácená dřevní hmota má býti zašetřena během dvou po sobě jdoucích let, tudíž v roce 1924/1925 a v roce 1925/26 příslušnou redukcí normálního ročního etátu revíru M., R. a N., 2. že každé další kácení k účelům rozšíření a zřízení dělostřeleckého cvičiště smí se příště díti pouze na účet normálního ročního, po případě redukováného etátu.

Zároveň byl majitel velkostatku upozorněn na povinnosti v zák. z 12. února 1920 č. 118 Sb. stanovené, aby lesní majetek zůstal v stavu dobrém a neztenčeném, jakož i na práva dle § 11 zák. z 22. prosince 1920 č. 683 Sb. fondu pro opatření strojených hnojiv příslušející i na povinnosti majitele lesa resp. dříví v témže zákoně uložené.

Stížnost nařiká toto opatření, pokud jde o podmínku 1. a 2., jakož i pokud jde o výrok, že fond pro opatření strojených hnojiv má právo v § 11 zák. č. 683/20 ustálené i na tuto plochu, jako proti ujednání uložené a protizákonné.

Nss řídil se při rozhodnutí o této stížnosti následujícími úvahami:

Dle zákona o prozatímné ochraně lesů ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. jsou majitelé lesů hospodařící na lesích dle pevných hospodářských plánů povinni dále hospodařiti podle těchto plánů, pokud se nepřiči ustanovením §§ 2 a 3. Ustanovení těchto paragrafů určují mýtnou těžbu a základy pasečné plochy, které musí zachovati majitel lesů — ať řídí se hospodářským plánem nebo chce jej překročiti. Výminky z ustanovení §§ 2 a 3 může povolit od případu k případu z veřejných důvodů min. zeměd'. Z ustanovení těchto jde, že i majitel lesů hospodařící dle

pevných hospodářských plánů, může se od těchto plánů uchýliti a mýtití nad těžbu plánem ustanovenou jen s povolením min. zeměd'.

Není také sporu o tom, že pro holoseč, o kterou st-l žádal, bylo třeba povolení min. zeměd'. Zákon nestanoví, že a za jakých předpokladů majitel lesa má právní nárok, aby mu jmenované ministerstvo mimo hospodářství dle plánu povolilo mýcení, — jest tedy takové povolení ponecháno volnému uvážení ministerstva, které sice musí zkoumati veškeré okolnosti pro věc rozhodné — jinak však není omezeno.

Když rozhodnutí, má-li mýcení nad míru pevným plánem určenou býti povoleno, jest ponecháno volné úvaze úřadu a úřad ten povolení takové mimořádné těžby prostě může odmítnouti, nelze seznati nezákonnost v tom, když úřad povolení své váže nějakými podmínkami, o kterých nelze říci, že s věcí nesouvisí a jsou diktovány ohledy lesnímu hospodářství cizími.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že zástupci min. a žup. úřadu při komisi mýcení nejen povolili, nýbrž nařídili, aby s těžbou hned bylo započato a že ministerstvo proti žádání strany podmínky stanovilo v době, kdy mýcení již téměř bylo skončeno, a strana od své žádosti nemohla více upustiti, stačí odkázati na to, že ze spisů není zjevno, že ono povolení a nařízení orgánem min. zeměd' k takové dispozici oprávněným dáno bylo, dále na to, že strana, jsouc vázána na povolení, neměla s mýcením počítati dříve, pokud neměla platné povolení v rukou.

Pokud stížnost směřuje proti oné části nař. rozhodnutí, v níž se praví, že žal. úřad »u p o z o r ň u j e« st-le na práva příslušející fondu pro opatření strojených hnojiv podle § 11 zák. z 22. prosince 1920 č. 683 Sb., jest stížnost nepřipustná podle § 2 zák. o ss., ježto v této části nař. rozhodnutí n e l z e podle jejího doslovu (»upozorňuje«) vůbec spatřovati rozhodnutí neb opatření úřadu správního po rozumu § 2 zák. o ss., které st-li ukládá nějaký závazek na základě § 11 cit. zák. č. 683/1920.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti.

Č. 4871.

Zdravotnictví. — Obecní zaměstnanci: * Zvěrolékaři dipl. ve službách hlavního města Prahy pověřeni dozorem na ústředních jatkách a dobytčím trhu nejsou osvobozeni z povinného členství ve zvěrolékařských komorách.

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 16.356).

V ě c: Čeněk Č. a spol. v Praze (adv. Dr. Arn. Jozífko z Prahy) proti ministerstvu zemědělství (min. rada Václ. Maňhal) o člensví ve zvěrolékařské komoře.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Ohledně st-lů bylo v pořadí instančním uznáno, že jsou povinnými členy zvěrolékařské komory v Praze, při čemž nař. rozhodnutí vychází ze skutkové podstaty, že st-lé jsou diplomovaní zvěrolékaři, ustanovení ve službách hlav. města Prahy, že jim proto náleží zvěrolékařská prohlídka dobytka živého a zabitého masa v ústředních jatkách a v trhu dobytčím, a že jsou za svoje úkony také placeni

Stížnost namítá proti tomu jako vadu řízení, že nebylo zjištěno služební postavení st-lů ve službách hl. m. Prahy a rozsah jejich činnosti,